



י"ל ע"י התאהדות האברכים  
 "אדנים לתורה" דחסידי זוטשקא  
 פר' כי תצא תש"פ + גליון ס"ד

פלאות התורה מאוצרותיו של הגה"ח ר' זרח רונטל שליט"א

## חלוקי הנחל

דברות קודש ממעיין נובע, כ"ק מרן רבו"ק ז"ע

## נחל קדומים

### "זוכה ורואה בשמחתה"

התבוננות במעשה ביהמ"ק השלישי שיבנה בב"א והציפיה וההשתוקקות לבניינה בימים אלו - פרק ו' -

#### הפטרה ה' כנגד מידת ה'הוד'

**מובא בפרי צדיק** (רצ"ה בפרשתנו אות י') שהפטרה החמישית מהז' דנחמתא שקורין השבוע, כיון שהז' דנחמתא הם כנגד הז' מידות, א"כ הפטרה זו היא כנגד המדה החמישית, שהיא 'הוד'. ושהיא ג"כ כנגד יום החמישי של ששת ימי בראשית, שבו נבראו העופות והדגים. ומבאר ענין זה.

**הנה בגמ'** (ר"ה לא) מבואר מדוע שוררו הלויים ביום חמישי את הפסוק "הריני לאלוקים עוזני", שביום זה היו מודים ומשבחים במיוחד לבורא. שבו נבראו העופות והדגים, שהם מביאים במיוחד לשבח לשמו ית'. ומפרש רש"י, שכאשר אדם רואה הרבה מיני עופות ודגים משונים זה מזה, עי"ז מגיע האדם לשבח למי שבראם. ובעופות ובדגים יש ריבוי עצום של סוגים ומינים שונים. ובמיוחד בדגים שהם סמויים מהעין, ואין הברכה מצויה אלא בדבר הסמוי מהעין. וכמובא בירושלמי תענית (פ"ב ה"ה) ובאינה רבתי בפתחתא בסוף, שבאר"י לפני החורבן היו שבע מאות מיני דגים טהורים, ושמונה מאות מיני חגבים טהורים, ועופות לאין מספר. (וכסגלו בני יצאא כולם מאר"י, עד שחזרו בני וכו'). וריבוי עצום כזה מביא את ענין ההודיה והשבח לבורא.

ומבאר הפרי צדיק שכיון שראיית ריבוי עצום של ברואים מביא את מדת ההוד - ההודיה לבורא. לכן הפטרה זו עוסקת בריבוי העצום של בני ישראל בזמן הגאולה העתידה. שבזמן הגלות כנסת ישראל מחשיבה עצמה כעקרה ר"ל שלא ילדה, שכ"כ הרבה בניי שהלכו לגלות, אבדו מכללי לגמרי ר"ל בגשמיות וברוחניות. והקב"ה מנחם את כנס"י בנחמה עצומה שמביאה להודיה ולשבח הבורא שהגאולה השלימה יהיה הכל בריבוי עצום בכל בחינה ובחינה.

ונפרט מה בעז"ה

#### התקבצות ישראל שבכל הדורות

הריבוי העצום של אוכלסי בני ישראל שיהיו בזמן הגאולה השלמה, מובא במדרשים ובזוה"ק בפ' ויחי (ח"א רט"ו ע"א) עה"פ "ני עקרה". עקרה קאי על תחיית המתים, ובעוד שהגויים ישאר המתים, יקומו כלל ישראל לתחיה. ובריטב"א (תענית ב) מבאר שאותן שמתו בגלות וחכו לישועה, שעליהן אמר הכתוב (תיאל יב. יג) "אשרי המחכה ויגיע לימים", יקום מיד בתחיית המתים בתחילת ימות המשיח, ויזכו לראות את בנין ביהמ"ק. ואח"כ תהיה תחיית המתים כללית לאחר

המשך בעמוד ב' <<<

"השיבנו ד' אליך ונשובה" (איכה ה, טא), שהוא יתברך יקרבו אליו, ואז נשוב בכל לב ונפש. והשי"ת אומר "שובו אלי ואשובה אליכם" (מלאכי ג, ט), שעלינו לשוב בתשובה שלימה לפניו, ואז הוא ית' יחזור אלינו לשכון כבוד בארצנו. ובאמת הרי אמרו (קידושין ב) אלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו. ואי אפשר לנו לחזור בתשובה רק בכח השי"ת, ומה מבקש ד' מאתנו. אלא שהבורא ב"ה מבקש מאתנו מעט. אתעוררות דלתתא, שאנחנו נתחיל בהתעוררות לתשובה. ואז יושפע עלינו סייעתא דשמיא לעזרנו לגמור ולשוב אליו ית' בשלימות כראוי.

זה מרמזין בשם "אלול". אני לדודי, שאנחנו נתעורר תחלה להשי"ת, ואח"כ דודי לי, שהוא ית' יעזור לנו בכוח הגדול. ממילא צריכים אנו להתעורר לשוב אל ד' ב"ה.

(כ"ק מרן רבינו הנחל יצחק ז"ע)

**מהנחל**  
 גחלי אש בקצירת האומר

**לצייר צורת אביו**

**מובא בספה"ק** שבשעת ניסיון יש לאדם לצייר צורת אביו, והוא סגולה להינצל. זה נרמז "כי תצא למלחמה", ופי' בספה"ק הדכוונה למלחמת היצר, "תצא ר"ת ת' צייר צורת אביו. ואזי ונתנו ה' אלוקיך בידך". (מגן אדמו"ר ז"ע)

#### ניצחון היצר בכח התפילה

**כי תצא למלחמה** (דברים טא, ט). ובזוה"ק "שעת צלותא שעת קרבא". ומלחמה זו הכוונה למלחמת ה' בעמלק מדור דור, היא מלחמת היצר, המלחמה התמידית שיש לכאוב"א, בכל יום ויום ובכל שעה ושעה. כי למלחמה זו יצר השי"ת את האדם. ע"י שבראו בשני כוחות מנוגדים זה לעומת זה, נפש האלוקית מול נפש הבהמית. ושניהם לנחמים תמיד זה בזה, וכזה קם זה נופל ולאום מלאום יאמץ. והדרך לנצח במלחמה ושעת הכושר להיות במנצחים, הוא בשעת התפילה, שהוא שעת הכושר למעלה לפעול כל מה דצריך. וכמו שאמה"כ "בחרבי ובקשתי", ופי' בתרגום "בצלתי ובעותי". שכח התפילה הוא החרב הגדול והחזק ביותר לנצח על ידו את היצר. זה שאמר הזוה"ק "שעת צלותא שעת קרבא", שהתפילה הוא הכח המנצח במלחמה התמידים, מלחמת היצר.

ויש לרמז זאת במאה"כ "וראית בשביה אשת יפת תואר". אש"ת, ר"ת "אדני ש'פתי ת'פתח". יפ"ת, ר"ת "פ'י יגיד ת'הלתך". שזה המלחמה האמיתית ותכסיסי הקרב לנצח במלחמה זו.

(כ"ק מרן אדמו"ר ז"ע)

#### לא להרפות כלל ממלחמת היצר

כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ד' אלקיך בידך ושבית שביו, וראית בשביה אשת יפת תואר וחשקת בה ולקחת לך לאשה, והבאתה אל תוך ביתך וגלחת את ראשה ועשתה את צפרניה (דברים טא, י-יג). כל הענין אינו מדבר רק לזוהר ולהשמר שלא ישחול ח"ו בעוון רחמנא ליצלן.

ופירוש כי תצא למלחמה על אויבך כאשר תצא לחוץ מלחמת היצר הרע, ותרצה לפנות עצמך מהבלי עולם הזה, תדע נאמנה אשר ונתנו ד' אלקיך בידך שתזכה להתגבר עליו, אבל עם כל זה אל תבטח במה שתנצחו פעם ושתים, כמו שכתוב בספרים הקדושים, כי הוא אינו כשאר אויב שאם תנצחו פעם אחת שוב לא יערוך עוד מלחמה נגדו, לא כן מלחמת היצר הרע שהוא מלחמה תמידית בכל עת ובכל רגע.

וזהו שמוזהר הכתוב ושבית ושבית הוא לשון הנחה, כמו 'שבת וינפש' (שמות לא, יז. עיי"ש בתרגום), פירוש כשתניח אפילו רגע אחת מלחום נגדו, שביו יקח אותך ח"ו בשביה.

(ריבה"ק ר' מרדכי מנדבורנא ז"ע)

#### לא להתאחר מתורה ומצוות

כי תדור נדר לד' אלקיך לא תאחר לשלמו וגו' (דברים כג, ג). רמז הכתוב, למה שנדרה הנשמה כשירדה לתוך הגוף, להיות צדיק ולא להיות רשע, כמאז"ל (נדה ב). ולזה אמה"כ "לא תאחר לשלמו". שלא תאמר בלבבך יש לי עדיין שהות לקיים הנדר והשבועה, ואין חיוב להשתדל בזאת בימי הנעורים דייקא. אלא לעת זקנה, אז יקח עצמו לעבודת הבורא. רחמנא ליצלן מהאי דעתא, אלא חיוב על האדם להתעורר תיכף ומיד לקיים את נדרו. ולשמור עצמו מכל דנדוד חטא ועון, ולא לבטל רגע בטלה, אלא לעסוק בתורה ולקיים כל מצותיו כרצון הבורא ב"ה וב"ש.

ואמר עוד הכתוב "והי' בך חטא". רמז הכתוב, שהדברים אמורים לא רק למי שמר עצמו מנעוריו ולא חטא מימיו. אלא אפילו מי שהוא בבחי' "הי' בך חטא" שכבר הי' בו חטא, לא נסגר בעדו הדרך לקיים הנדר. כי הרי אין אדם צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא (קהלת ג, ט). ותקנו לנו לומר ג' פעמים בכל יום "סלח לנו אבינו כי חטאנו מחל לנו מלכנו כי פשענו", כי גלוי וידוע לפני ית' ש שאין ביכולת יצור אנוש שלא להכשל בשמץ עון. אלא שעלינו להמלט ממצודת החטא ע"י וידי וחרטה. ואם נה יעשה כל ימי חייו, להשתדל בכל כוחו להשמר מכל חטא ועון, ואם נכשל ח"ו יתחרט תיכף ויחזור בתשובה, שפיר נחשב כמי שקיים את השבועה "הי' צדיק ואל תהי' רשע".

(כ"ק מרן רבינו הנחל יצחק ז"ע)

#### שובו אלי ואשובה אליכם

אני לדודי ודודי לי. ידוע דאלו"ל הוא ר"ת אני לדודי ודודי לי. הרמז בזה, דהנה ישראל מבקשים מהשי"ת

יום הדין הגדול, ויקומו מזמן אדה"ר כל המתים שבכל הדורות!

**ובספר משבצות זהב** הפטרת עקב מביא מהמדרש, שקיבוץ גלויות של רוב ישראל יהיה לפני שיבנה בית המקדש, ואחרי בנין ביהמ"ק ימשיך מלך המשיח להשלים את הקיבוץ גלויות לאר"י ולירושלים!

**וברמ"ה** הוא וואלי בכת"י מוסיף דבר נפלא, עה"פ לעיל (ג, ט) **"והוא חטא רבים נשא ולפושעים יפגעי"**, שהכונה שמלך המשיח יתפלל [אין פגיעה אלא תפילה] שהקב"ה ימחול לרשעי כלל"י ויחזיר אותם למקומם, והקב"ה יקבל תפילתו, ויוציא על ידו את כל אותם נשמות שהיו צריכות להעניש בגהנום, ויחזירן לשורשן בתוך הקדושה. וזה נרמז בחז"ל (ברכות ז) עה"פ **"רני עקרה לא ילדה"** רני כנסת ישראל שדומה לאשה עקרה, שלא ילדה בנים לגהנום כמו הגויים. שבזמן הגאולה יהיו רבים בני שוממה וכו', שיצאו ממלכות הטומאה והס"א כל הנשמות שהיו צריכות תיקון, והכל יתוקן לע"ל. וכמובא באברבנאל עה"פ לקמן בפסוק ב' **"כי בשת עלומיך תשכח וחרפת אלמנותיך לא תזכרי עוד"**, שכל העונות שעשו בני"י לפני הגלות ובגלות, מורקו ונמחקו ע"י יסורי הגלות והתשובה, והוסר חרפת העונות מכנס"י.

וזה ביאור בברכת השבע ברכות **"שש תשיש ותגל העקרה בקיבוץ בניה לתוכה בשמחה"**. ועפ"י ג"כ תיקן רבי שלמה אלקבץ ז"ל ע"ז בומר לכה דודי **"לא תבושי ולא תכלמי וכו', בך יחסו עניי עמי"**, שכולם יגיעו לתיקונם.

ומכל הנ"ל יוצא שיהיה ריבוי עצום של אוכלסין, ואם תאמר איך יהיה מקום לכולם, אלא שזה כוונת המשך **"ונבנתה עיר על תילה"**, שתתרחב ירושלים וכדלקמן.

### ריבוי האוכלוסין במצרים ובזמן ביהמ"ק

ולסבר את האופן מושגים של ריבוי האוכלוסין שיהיה לע"ל לאחר תחיית המתים וקיבוץ הגלויות. שחוץ מכל המתים שבכל הדורות שמספרם עצום ורב, וכמו שאומרים בברכה בעית הקברות "יודע מספר כולכם", שלדעת מספר עצום כזה רק הקב"ה יודע. חוץ מזה תדע לך שהיו תקופות בכלל ישראל שמספרם של בני"י היו כפשוטו כחול הים. כמובא בבית אלוקים למבי"ט, שאז נתקיימו הנבואות **"ושמתי את זרעך כחול אשר על שפת הים"** וכו'. וזה היה בזמן גלות מצרים. שלפי החשבונות שיצאו ממצרים א' מכמה. לשיטת המכילתא (שמות ג, ט) יצא רק חלק א' מחמש. שלפי"ז מספר הרשעים המתים שנשארו, הוא לכל הפחות **שנים וחצי מליון איש!** (פי ארבע מששים ריבוא). ולפי השיטות האחרות שרק אחד מחמשים או רק א' מחמש מאות או א' מחמשת אלפים, שיוצאים שם מספרים בין עשרים ותשע מליון וארבע מאות אלף שמתו (29,400,000), לבין שני מיליארד ותשע מאות ותשעים ועשר מליון וארבע מאות אלף! (2,999,400,000) שמתו! ועוד יש שיטה בשמו"ר (ד, טז) שרק אחד מכל שלוש מאות אלף יצאו, ולפי"ז מתו מאה ושמונים מיליארד איש! (180,000,000,000).

ולזה נוסיף עוד את הנאמר על תקופת בית המקדש באיכה רבה א-ב עה"פ **"העיר רבתי עם"**, שירושלים עצמה היו חמש מאות ושבעים וששה רחובות ראשיים, כשמכל רחוב כזה התפצלו עשרים וארבעה רחובות צדדיים. (ובס"ה היו 13,824 רחובות צדדיים) וכל רחוב צדדי הוביל לעשרים וארבע סמטאות. (ובס"ה היו 331,776 סמטאות) ובכל סימטה היו עשרים וארבע חצירות! (ובס"ה היו 7,962,624 חצירות). ובכל חצר היו עשרים וארבעה בתי אב. (ובס"ה היו 191,102,976 בתי אב.) [ושם עשו חשבון שכמות הכניסות והיציאות של אוכלסי ירושלים ביום אחד בחצירות היה 9 בליון 555 מיליארד 148 מליון ו-800 אלף! (9,555,448,800,000). (ובצ"י יוסף על המדרש אומר שהכונה ממש כפשוטו, ועשו הכל בנפולות של עשרים וארבע נגד עשרים וארבעה כתיב הקודש!)]

ואחרי שמקבלים קצת מושגים מהמספרים שיקומו בתחיית המתים ויגיעו לירושלים, נבין את המשך דברי הקב"ה בנבואת הנחמה בהפטרת עקב (ישעיה מו, טז) **"שאי סביב עיניך וראי כולם נקבצו באו לך"**.

## נחל איתן

טללי טוהר מתוך דא"ה של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

## "כי תצא למלחמה" – למלחמת היצר

מלכותו עלינו ביום הגדול ראש השנה.

ואם ישאל השואל למה לנו כל זאת, ועל מה עשה ה' ככה לנטוע בליבנו שתי כוחות של יצ"ט ויצה"ה, מוטב היה להיותנו עם הנשמה שבקרבינו שהיא חלק אלוקי ממעל, ומה לנו ולצרה הזאת להיות נלחמים תמידין כסדרן בכל עת ועונה עם היצה"ר המחשב להכשילנו בחטא ועוון. ע"ז נאמר הכתוב הבא (כא, טו) **כי תהיין לאיש שתי נשים האחת אהובה והאחת שנואה**, ופי' הרה"ק בעל התיניא זי"ע דה"שתי נשים" הם שתי הנפשות שבלב כל ישראל, "האחת אהובה" היא הנפש האלוקית "והאחת שנואה" היא הנפש הבהמית. ואם תשאל למה לנו כוחות הרע, הרי התשובה היא "והיה הבן הבכור לשנואה", שהתענוג הגדול שיש להשי"ת בעולמו הוא כאשר איש ישראל מתגבר על יצרו וכובשו, וזוהו הוא מעטר באבנים טובות ומרגליות את כתר המלוכה של מלך הכבוד ב"ה. ולכן ברא השי"ת את היצה"ר כדי שנלחם בו ונעשה נחת רוח ליוצרנו, וכדכתי' **"מלחמות אני עשיתי"**. וכמוזמז במאחז"ל **"טוב מאד זה יצר הרע"**, כי ע"י המלחמה עם היצר הרע נעשים דברים טובים. וע"כ כאשר אנו מבקשים להמליך את השי"ת עלינו, שומה עלינו להמליכו עם היצה"ה, כי דווקא ע"י המלחמה בו אנו ממליכין את השי"ת על כל איברינו ונותנים לו כתר מלוכה. וכתב בעל התיניא, שז"ש הכתוב **"ואלה המלכים אשר מלכו באדום לפני מלך מלך בישראל"**, שאלו הקליפות שנפלו בשבירה, שעלינו להלחם ולהעלותם, לאחר שזוכין לתקנו ולהעלותן, יקר שגב מעלתן, כי באו משורש גבוה מאוד וזהו **"לפני מלך מלך בישראל"**. ועל כן אין לנו להצטער על מלחמה קשה זו שנפלו בחלקנו. כי יקרה הוא מאוד לאדוננו.

**בפרשתן** "כי יהיה לאיש בן סורר ומורה", ובגמ' אמרו (סנהדרין ע"א) **"בן סורר ומורה לא היה ולא עתיד להיות אלא דרוש וקבל שכר"**. ונראה לדרוש פרשה זו באופן זה. דהנה כתוב בתהילים **"ויקם עדות ביעקב ותורה שם בישראל וגו' למען ידעו דור אחרון וגו' ולא יהיו כאבותם דור סורר ומורה דור לא הכין לבו ולא נאמנה את אל-רוחו"** (ע"ח, ח). והרמז בזה, שהשי"ת כתב כעדות ותורה בישראל את פרשת בן סורר ומורה, אע"פ שאינו עתיד להיות, כדי שדור אחרון ילמד מזה שלא יהיו דור סורר ומורה. וכיצד נעשה בן סורר ומורה, כאשר לא הכין את לבו לעול תורה ומצוות על מנת להיות עבד ד', וממילא חסרה לו הנאמנות שיגדל בן תורה. וזהו **"לא הכין לבו ולא נאמנה את אל-רוחו"**.

וזהו דכתיב בפרשתן (כא, י) **כי תצא למלחמה על אויבך**, ואמרו בגמ' (קידושין כא) **"לא דיברה תורה אלא נגד יצר הרע"**, ופי' בספה"ק דהכוונה למלחמה, היא למלחמת היצר. וכדאיתא באוה"ח הק' שהתורה מגלה לנו תכסיסי מלחמה האין לנצח את היצה"ר. ויש לנו לדעת שאנו במלחמה תמידית, ואל לנו להרפות ולהתרשל, כי היצה"ר שהוא אויבנו לא ישקוט ולא ינוח אף לרגע. וע"ז מבטיחינו הכתוב **"ונתנו ה' אלוקיך בידך"**, שהשי"ת מבטיחינו שנוכל לנצחו בזה.

וממשיך הכתוב לומר **"ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים"**, ופי' בזה"ק ד"ירח ימים" רומז לחדש אלול, דכאשר אנו באים להכין את עצמינו לראש השנה, יש לנו להקדים ירח ימים על תשובה בבכי וחרטה על אשר התרחקנו מעבודתו ית"ש, וזוהו אנו רוחצים ומטהרים את מוחינו ואת ליבנו ואת כל איברינו, כדי לקבל את

## ערבי נחל

אמרים ערבים ממאורי החסידות

### הד"ת והמוסר צריך שיהא תקוע בלב

ויתד תהיה לך על אונן (דברים גג, יז). והיה בשבתך חוץ וחרפת וכסית את צאתך. י"ל הרמז בזה שיהי יתד תקועה לך על אונן, היינו שיהא תקועה בלבך מה ששמעת איזה ד"ת ומוסר, והיה בשבתך חוץ, כשתצא ח"ו מן הקדושה, אזי וחרפת, ותבקע את הדברים ההם, ותמצא בהם חיי רוחן להשיב את נפשך, וכסית את צאתך.

(דגל מחנה אפרים)

### להתפלל שיבוא במהרה השני משיחין בב"א

לא תחרוש בשור וחמור יחדיו (דברים כג, כ). כי ידוע שיוסף הצדיק נקרא שור, וחמור רומז על משיח בן דוד כאמור, עני ורוכב על החמור, וזהו לא תחרוש, פי' לשון שתיקה (כמו אותם תחרישון) שצריך שלא ישתוק מלהתפלל ולעשות מעשים טובים, בשור, רומז למשיח בן יוסף, ובחמור, רומז למשיח בן דוד, וכאמור, להתפלל שיבואו במהרה השני משיחין, משיח בן יוסף, ומשיח בן דוד, ב"ב, אמן.

(מאור ושמש)

### יעשה המצוה רק למען ד' ולא כשביל ברכת העני

וברכך ולך תהיה צדקה לפני ד' אלוקיך (דברים כד, יז). ועי' פירש"י, ונראה לבאר כך, כי כשיחזיר המשכון לעני, בוודאי העני יברך אותך, ונמצא אפשר עשה זאת למען יברך אותך העני, ולזה מבאר הפסוק שאל יעשה זאת ככוונה הנ"ל, רק יעשה למען ד' ולא יצפה לברכת העני בשביל זה, וזהו הרמז, ולך תהיה צדקה, אתה תעשה הצדקה הזאת, כשתעשה המצוה, לפני ד' אלוקיך, פי' שתעשה המצוה רק בשביל ציווי הבורא יתברך, ולא בשביל ברכת העני.

(קדושת לוי)

### יש להקדים יראת השם לפני מעשים טובים

ועשית מעקה לגגך כי יפול הנופל ממנו (דברים כב, ח). א"י, מעקה"ה גימ' ירא"ה עה"כ, כי עלית האדם צריך להיות ע"י

בחי' יראה זה השער לד' כמ"ש בזה"ק, שבזאת בחי' יראה, יבוא אל הקודש, ושע"כ נקרא עו"ל מלכות שמים, כתורא דיהבין ליה עול בקדמיתא וכו'. וזש"ה כאן, כי תבנה בית חדש כנ"ל ע"י עבודותיך, ועשית מעקה לגגך, לעליה שלך צריך בחי' יראה, דאל"כ, יפול הנופל ממנו. וע"ז שפי' אבי הרב הצדיק ז"ל, שוא לכם משכמי קום, שמשכמיין הקום ועשה, ומאחרי שבת, השב ואל תעשה מאחריים ומניחים אותו אחר הקום ועשה, לא כן צריך להיות, רק, כן יתן לידידו שנה ע"ד שפי' רש"י ע"פ אני ישינה מן העבירות שמתחיל' יהי' עבודתו שיהי' לו שינה ומניעה מעבירות, ואח"כ יוליד מעשים טובים.

(זרע-קודש)

### לקיים הנדר באותו חשק ורצון שהיה בשעת הנדר

מוצא שפתין תשמור ועשית כאשר נדרת לד' אלוקיך (דברים כג, טז). דהנה מדרכי העולם, כי בשעת הנדר שאדם נודר מחמת איזה סיבה, הוא עושה בחשק נמרץ, אך אח"כ נתקרה החשק להיותו מקיים לתת באותו בחי' שהי' בשעת הנדר, לזאת אמה"כ, ועשית כאשר נדרת - באותו בחי' ממש, וז"פ מוצא שפתין תשמור להעלות על זכרוןך החשק והרצון שהי' לך בשעת הנדר כן תקיים באותו החשק (זהו ה' כוונת הלל, שלא נדר כלל מעולם וז"ל).

(תפארת שלמה - שבעות)

### יתמיד במלחמת היצר, כמו שיצר מתמיד בעבודתו

ושבית שבי (דברים כא, ט). בשם כ"ק אדמו"ר הזקן מהר"י זצללה"ה מווארקא זי"ע ושבית שבי, כטעם ותשבו בקדש (פ' דברים) שהוא לשון עכבה היינו שתתמיד בעבודת המלחמה עם היצה"ר תמיד, ובל תשכח רגע אחת בד' ובעבודתו, כמו שהיצה"ר הוא מתמיד בעבודתו שלוחם ומפתה אותך תמיד בלי הפסק רגע, ע"כ.

(ישמח ישראל)

נערך ע"י הרח"ג ר' נפתלי מרדכי ראזענבוים שליט"א

### השבת אבידה

הנה פרשת כי תצא שאנו קורין השבוע ישבו מצוות הרבה, עד כי אין עוד פרשת שבוע שיש בו מצוות הרבה כמו פרשה זו. אמנם כיון שאין היריעה מכיל כ"כ, לכן הבה ונתבונן במצוה אחת השייך מאוד לכל אחד ואחד מאיתנו פעמים עד אין מספר, ה"ה מצוות השבת אבידה, והוא מה שנאמר, **לא תראה את שור אחיך וגו' השב תשיבם לאחיך, וגו', והיה עמך עד דרש אחיך אתו והשבתו לו, וגו', לא תוכל להתעלם** (כב, א-ג). והנה פרטי מצוה זו רבים הם עד שאפשר ליכשל בה ח"ו בחסרון ידיעה בהיניף, לכן נשתדל לעבור על פרטי חיוב השבה ממתי מתחייב בה, ומתי עובר עליה, בס"ד:

#### חיובה

הרואה אבידת ישראל [אבל אבידת עכו"ם אינו חייב להחזירו]<sup>א</sup> שיש בה סימן ומעלים עיניו ממנה, עובר בלא תעשה, שנאמר, לא תראה את שור אחיך או את שיו נידחים והתעלמת מהם וגו' לא תוכל להתעלם. וביטל מצוות עשה, שנאמר, השב תשיבם לאחיך. יש אומרים, שברואה ולא מגביה עובר על העשה ועל הלא תעשה. ויש אומרים, שבראיה עובר על ה"ל", ועל העשה אינו עובר אלא אם כן הגביה ואינו מחזירו. והלכה כדיעה ראשונה:<sup>ב</sup>

הגביה האבידה על דעת לקחתה לעצמו, או לאבדה בידים, עובר גם על לאו של לא תגזול. חזר בו והשיב האבידה לבעלים קודם שהתייאשו, תיקן את כל האיסורים שענה, וגם קיים מצוות עשה של והשיב את הגזילה [דהוא לאו הניתק לעשה]. מלבד המצוות עשה של השב תשיבם. ומ"מ חייב להחזירו אף לאחר יאוש בעלים, כיון שהגביהו קודם היאוש, ומאז חייב בהשבתו. ויש אומרים, דמ"מ מתקן הוא עי"ז הלאו דלא תגזול, ומקיים מצוות עשה של והשיב את הגזילה אשר גזל.

כיון שלא מציינו במי שאינו משיב אבידה שחייב בתשלומין<sup>ט</sup>, מ"מ לצאת ידי שמים, ישלם<sup>טו</sup>:

יש אומרים, שהגבתה האבידה הוא תחילת מצוות השבת האבידה<sup>טו</sup>, ולכן יש להגביה האבידה ביד ימינו וכמו בכל מצוה שיש לעשותו ביד ימין<sup>טז</sup>. ויש אומרים, דאינו אלא מכשירי מצוה, וקיום המצוה אינו אלא בהשבתו<sup>טז</sup>:

במה דברים אמורים, במקום שהוא חייב להשיב משם, ובמקום שראוי להסתפק בה באבידה, ושתהא בענין שמוכח שהיא אבידה, ושלא תהיה מדעת, ושיהיה בה שווה פרוטה, ושיש סימן בגופה או במקומה, ושיהיה מטפל בה אם היתה שלו, ושתהיה של מי שחייב להשיב אבידתו. אבל אם חסר אחת מכל אלו, אינו חייב להשיב אבידתו<sup>טז</sup>:

אין מברכין על מצוה זו, וכמה טעמים נאמרו בזה. (א) כיון שיש בו גם מצוות לא תעשה, ואין מברכין אלא על ברכת המצוות עשה. (ב) לפי שכל מצוה שאינה נעשית אלא בקבלת אחרים, אין מברכין עליה, שמא לא יתרצה המאבד לקבלו<sup>א</sup>. (ג) כיון דאיתמי לברך, דבשעת ההגבהה אינו יכול לברך, דשמא לא ימצא בעל האבידה, הרי היא כבר ממון בעלים ואינה עוד בגדר אבידה. [אמנם לפי<sup>ב</sup> באם אכן יודע בשעת מציאה מי הבעלים, שפיר יוכל לברך, וצ"ע להלכה]<sup>ב</sup>:

#### תמחה את זכר עמלק

יש לעורר דחיוב יש לזכור למחות את זכר עמלק בכל שנה ושנה, וכיון דשנה זו שמחלת הקורונה התחילה להשתולל בקרב מחנינו קרוב לחג הפורים, ולכן כל מי שלא שמע מצוות מחיית עמלק, ועדיין לא קיים מצוה זו, כיוון בקריאת התורה לקיים מצוות מחיית עמלק. ויהי רצון שע"י מצוות מחיית עמלק, ישפיע עליו רוח ממרומים ויתקיים בנו שיהא השם שלם והכסא שלם, ותחזינה עינינו בשוכן לציון ברחמים במהרה בימינו:

מצוות השבת אבידה לא דמי לצדקה והענקה ובדומה שהוא נותן משלו, ואם הלה יסרב מלקבלו נמצא שלא נתן לו כלום. משא"כ בהשבת אבידה הרי כשהגביה המציאה הרי היא של בעלים והוא שומר שלו, ובשמחזירה ואינו רוצה לקבלה הרי זה כאילו מפקירה מעתה, או נתן לו מעתה מתנה, אבל המוצא לכאורה שפיר קיים המצוה בשלימותה שהחזיר האבידה לרשות בעליה ולמה לא יוכל לברך, והעולה בצ"ע:  
כב. פתחי חושן (שם):

טו. רמב"ן בקונטרס דינא דגרמי (דף סא):  
טז. ר"ן (מובא בשיטה מקובצת שם):  
יז. פרי מגדים (א"ח סי' רמ"א ושל אברהם סי' ו'):  
יח. יתנוקף יוסף (מובא בשיטה מקובצת בנא מציצא ל):  
יט. שו"ע (ח"מ שם סעיף ב):  
כ. תמים דעים להחפץ חיים (סימן קע"ט):  
כא. אבודרהם (שער ברכת המצוה), שו"ת אורחות חיים (סוף סימן צב) בשם שו"ת שם אריה (א"ח סימן א) בשם הרשב"א.  
ועיין בפתחי חושן (פרק א הערה ג) דהקשה, דהוא

ח. שו"ע הרב (שם):  
ט. שו"ע (שם), סמ"ע (ס"ק א):  
י. סמ"ע (ס"ק ב), ש"ך (ס"ק א):  
יא. רמב"ם (הלכות תשובה פרק ד הלכה ג):  
יב. שער הציון (סימן תרו אות ג):  
יג. שו"ע (שם):  
יד. משנה ברורה (סימן תמג ס"ק י) לגבי במי שמפקיד חמץ אצל חברו אי חייב למוכרו או לא, ועי"ש בשער הציון (אות טז) שכן דעת רוב הפוסקים:

א. שו"ע (ח"מ סימן רנט סעיף ב):  
ב. שו"ע (סעיף ב):  
ג. רמב"ם (הלכות גזילה ואבידה פרק יא הלכה א),  
ד. סמ"ע (ס"ק א):  
ה. כן משמע מסתימת לשון המחבר (סעיף א) שכתב "הרואה" וכו' עובר, הרי שלא חילק בזה. וכ"כ הט"ז (שם ס"ק א), והשו"ע הרב (מציאה ופקדון סי' א):  
ו. שו"ע (סימן שפ"ו סעיף א):  
ז. שו"ע (סימן רנט סעיף א):

### חכמים יגזלו

משולחנם של חו"ר קהילתנו הק'

הגאון הגדול ר' אברהם צבי הכהן שליט"א

גְּדֻלִים סַעֲפָה לָךְ עַל חֶרְבֶּעַ פְּנֵפוֹת פְּסוּתָךְ אֲשֶׁר תִּכְסֶּה בָּהּ

### הלבשת טלית קטן לילדים

ויש אומרים בפנח בן שש שנים, ואינו פנח בן שבע.

ובאילה רבה (שם סוף הסי') כתב: "בספרי יראה כתבו להלביש לקטן טלית קטן כשיודע לדבר, ולפחות שיהא בן ג' שנים. וסימננו, כי האדם עץ הטהור, כמו העץ הוא ג' שנים ערלים. וכן להרגיל באותיות התורה, דמכל זה יזכה בקטנותו לנשמה רמה".

#### שיעור הבגד

כתב הרב בפסקי הסדור (שם): "בקטנים שהגיעו לחינוך, דהיינו מבן שש שנים עד בן י"ג, אפשר להקל ולסמוך על דעת האומרים ששיעור בגד להתחייב בציצית אמה על אמה בלבד". ומשמע מדבריו, שאפילו לקטן בן שש צריך לשער כראשו ורובו של קטן בן ט', אלא שאפשר לסמוך על דעת המקילים שהשיעור הוא אמה על אמה ולא על שתי אמות.

אבל המ"ב (בביאור הלכה שם ובמ"ב סי' י"ז ס"ק ט) כתב: "לענין ארבע כנפות של קטן שהגיע לחינוך שחייב אביו להטיל בו ציצית כמבואר לקמן בסיומן י"ז, משערין בראשו ורובו של קטן כמות שהוא, ואם בר שית הוא, משערין בראשו ורובו שלו, וחייב אביו מדרבנן להטיל בו ציצית, פמ"ג במ"ז".

#### זמן החיוב

איתא בגמ' (סוכה מ"ב ע"א): "תנו רבנן, קטן היודע לנענע, חייב בלובל. להתעטף, חייב בציצית. לשמור תפילין, אביו לוקח לו תפילין". וכ"פ הרמב"ם (שם ה"ט): "נשים ועבדים וקטנים פטורין מן הציצית מן התורה. ומדברי סופרים שכל קטן שיוודע להתעטף חייב בציצית, כדי לתכנו במצוה". ובהגהות מיימוניות (שם אות כ') כתב בשם הירושלמי - "לא סוף דבר להתעטף, אלא יודע להשליך שני כנפות לאחוריו ושנים לפניו כשורה בשעת קריאת שמע". וכ"פ בש"ע (שם סעי' ג'): "קטן היודע להתעטף, אביו צריך ליקח לו ציצית לחנכו. הגה, דזקא כשיודע לעטוף שני ציציות לפניו ושנים לאחוריו ויודע לאחוז הציצית בידו בשעת ק"ש".

וכתב בכף החיים (שם ס"ק י') בשם לב חיים (סי' ק"א) ובשם בן איש חי (פרי י"ד סעי' י"ד): "האי קטן, יש אומרים בן תשע שנים,

א. ועי' במרומי שדה סוכה מ"ב ע"א ובה' הגרי"ח ריש ערכין, שהוכיחו ממה שאין צריך לחנך קטן בלובל, א"כ הוא יודע לנענע בו, אף שהנענע אינו מעכב, שאין חיוב לחנך קטן במצוה, אלא כשיודע לקיימה על כל פריטה ודקדוקיה.

וכ"כ בשו"ת שבט הלוי (ח"ג סי' י'): "בהגיע לחנוך, גם זה מכלל חנוך שיעשה המצוה כצורתה, ואע"ג דלענין כמה דברים שאינם שייכים בקטן מצד קטנותו, אי אפשר לחנכם בכל פרטי המצוה... כיון דשיעור בגד בקטן אפשר ואפשר, הוא גם בכלל חינוך. וכן כ' באשל אברהם אור"ח סי' י"ז ס"ג, וכן מצאתי בס' מאסף לכל המחנות סי' ט"ז ס"ק ה' העתיק שיעור ט"ק לקטן שהגיע לחינוך בשם הגה"ק בעל התניא ז"ע. וע"ע בביאור הלכה סימן ט"ז בשם הפמ"ג".

אבל בשו"ת אגרות משה (י"ד ח"ג סי' ב"ב) כתב: "בדבר קטן ששיעור טליתו להתחייב בציצית הוא כדי שיתעטף כל קטן וקטן לפי גדלו ולפי קטנו, דכתב המ"ב בסי' י"ז סקי"ט בשם הפמ"ג, ותמה על זה, שלא ראה מי שמחמיר בזה, לכאורה הא דטעם שמקילין לא קשה כלל, דהרי הביא המג"א בריש סימן ט"ז מתשובת רמ"א, שגם הגדולים היו הולכים בט"ק פחות מכשיעור, אך שבד"מ כתב שילמדו את העם שיברכו בבקר על טלית גדול ויפטרו את הקטן, ומלשון זה משמע שסובר שאין זה ברכה לבטלה אם יברכו על טלית הפחות משיעור, אלא שיותר טוב שיברכו על טלית הגדול ויפטרו בו את הקטן מלבד עליו בעצמו, וכמפורש בד"מ סימן ח' אות ג' בסופו, שרוב המון העם מברכין על ארבע כנפות אף שהם קטנים ביותר... ונראה בטעמו, שכיון שנהגו מאיזה טעם לילך כל היום בט"ק שהוא פחות משיעור, יש חיוב מצד מנהג זה לעשות ציצית גם בבגד של ד' כנפות דפחות מכשיעור, ועל מנהג הא נמי נהגין לברך, אבל שאין מקיימין בזה

המצוה תקנה שהוא מחיוב התורה... ולכן אף שלענין זה איכא יותר אינשי הדולכין בט"ק שיש לו השיעור, עדיין מקילין לקטנים שאינם בני מצוה. אבל תמיהתך הוא על אלו שרוצין להחמיר לעשות כדינא בכל דבר ג"כ מקילין בקטנים שלובשין אותן שלא כהשיעור אף לפי גודלן.

הנה בקטנים קודם שיעור החינוך, שעדיין אין יכולין להתעטף בעצמן שג"כ נוהגין אינשי שלובשין אותן בציצית, לא שייך להקשות, דהא פטורין בעצם לגמרי, ורק שעושין זה יותר מהחויב, לכן הלבישו אותם אף דבר שאינו מדינא כלום. אבל בקטנים שהגיעו לחינוך לכאורה תמוה על אלו שמקילין... והנה בעצם תלוי זה במחלוקת המג"א והאחרונים שהביא המ"ב בסמין תרנ"ח, דהמג"א בסק"ח סובר שביום ראשון לא יצא הקטן באתרוג שאינו

שלו אלא שאול, וכוונתו דלא יצא האב ידי חינוך, והמ"ב בשם אחרונים כתב דמצות חינוך מתקיים גם בשאול, וכתב שכן משמע במרדכי בשם ראב"ן, משום דגם בזה מתחנך הקטן למצות... שלהמג"א לא יצא במצות חינוך דציצית כשליכא השיעור לקטן, ולהאחרונים שהביא המ"ב ושכן סובר המרדכי בשם ראב"ן, יצא אף שליכא השיעור, כיון שעל"פ מתחנך בזה, שא"כ מה שלא קפדי ליקח ט"ק שיש בהו כשיעור לבניהם, הוא אליבא דהמ"ב בשם אחרונים והמרדכי בשם ראב"ן, ומשמע דהמ"ב בשעה"צ סובר כוותיהו. ובכאן עוד עדיפא, דהא איכא גם גדולים הדולכין בפחותין מכשיעור. ולהפמ"ג דכתב דבעינן שיהא שיעור גם בד' כנפות של קטן, יסבור גם באתרוג דלא מקיים מצות חינוך כשלא יקנה לקטן, ויצטרך לקנות ביחוד להקטן אתרוג ומיניו כשאפשר לו. עכ"פ איכא טעם נכון למה שלוקחין בעד הקטנים אף לאלו שהגיעו לחינוך ד' כנפות שפחותין מכשיעור. אבל יותר נכון לקנות להחייבין בחינוך דהם להמג"א (פ"ט ט"ז סק"א) בני ט' שנים

ומעלה ד' כנפות שיש להם כשיעור". עכ"ה. ואולי אפשר לומר עוד טעם שנהגו להקל בזה, כי הקטנים אינם שומרים על הבגד ודרכו להפסל תמיד, ועל דרך שכתב הב"י (שו"ת סי' ס"ט) לענין גלימה: "כיון שאם היינו מחייבים אותם בציצית היו נפסקין בכל עת הציציות התחתונים בדריסת הרגלים והיה צריך בכל עת לתקנם, איכא למימר דלא חייבה תורה בכך, דכל דרכיה דרכי נועם (משלי ג' י"ח), וכל מקום שהלכה רופפת בידך הלך אחר המנהג". שיעור הראוי לברכה לקטן כתב במשנה ברורה (שו"ת): "אם יש בו זה השיעור, אז צריך אביו להטיל בו ציצית ולברך עמו, ואם אין בו זה השיעור, אין מברכין עליו". אבל בשו"ת שבת הלוי (שו"ת) כתב: "בקטן שלא הגיע לחנוך והגיע לחנוך ברכה לבד, רק רוצים לחבב עליו המצוות, יכולים להרגילו גם בשאין בו שיעור, כן נראה פשוט, ועיי' בשד"ח מערכת ו' קמ"א אות ע"ה".

מנחה המועד

ניצוצי אורה ואבני דרך בנתיב הזמן

"אורי וישעי" (ג)

יראה ופחד שלא יבוא להתנשאות ח"ו

ה' אורי וישעי מ"י אירא: בסה"ק אורח לחיים מפי אירא ה' פיעוז חיי מפי אפחד: ידם יכול ליפול מאיגרא רמא לבירא עמיקתא ח"ו. משל לתנוק שאביו נוטלו ומגביה אותו בידו עד תחת שמי קורה, והתינוק יש בו דעת להבין כי אי אפשר לו להנשא בעצמו עד תחת הקורה, וכשהתנוק יודע זאת בדעת נכונה, הוא נזהר מלעשות לאביו שום מעשה בשעת הגבהתו אשר לא יוכל אביו לסבלו, כי אם יעשה זאת לאביו בשעת הגבהתו אשר לא יוכל אביו לסבלו כלל, יפיל אותו לארץ ויסוכן ח"ו וכו'. לפיכך צריך ליזהר מאוד שמדבר דיבורים שיש בו חיות ועולה למעלה לבי פול בו מחשבת גדלות והתנשאות מזה, כי אם ח"ו יבוא בו מחשבת גדלות מזה אז אמרו חז"ל "אין אני ואתה יכולין לדור בעולם", ואז מסתלק ממנו השי"ת, ויפול מאיגרא רמא לבירא עמיקתא ח"ו וכו'. וזהו פי' הפסוק "לדוד ה' אורי וישעי ממי אירא ה' מעוז חיי ממי אפחד", וידוע דעולם התענוג נק' מ"י גימטריא נ' שערי בינה. וזהו "ממי אירא", שכשנותן לי תענוג אז אירא ואפחד שלא אכשל ח"ו במחשבת התנשאות.

ב' אויבים ברוחניות ובנשמות

ה' מעוז חיי ממי אפחד: באלשיך הק' מפרש סדר הפסוק, שדוד הע"ה מדבר כאן על ב' אויבים שיש לו לאדם. אויביו ברוחניות המבקשים להסירו מדרך ה', ואויביו בגשמיות המבקשים לאבדו מן העולם. ועל אויביו בנפש להחטיאה אמר לא אירא, משום שה' אורי להאיר לפני ללכת במצותיו, וישעי להינצל מתגרת היצה"ה, ומכל כוחות טומאת העבירות אשר עשיתי המקטריגים עלי ועומדים להחטיאנו. וע"כ אמר ממי אירא, מי יוכל להחטיאני. וזה הוא הנוגע על הנפש, אשר בדברו עליה אינו אומר אור נפשי, כי אם אורי. כי האדם הוא הנפש. ועל אויביו בגוף המבקשים לקפח חיי בעוה"ז, אומר דוד

לא אפחד כי הלא כאשר ה' מעוז חיי ממי אפחד. העובר ה' לשמה אין לו ממה לירא ולפחד

ובפנים יפות (פרשת אחרי) מבאר הפסוק כן: שהרי תכלית כל המצוות הוא דביקות בה', וכמו שפירשו בספר"ק שכן מצוה מצוה, המצוה עצמה הוא השכר. היינו אור המצוה עצמה שזוכה לקבל פני השכינה. וזה שאמר ה' אורי, שהוא אור המצוה בעוה"ב, והוא בעצמו ישעי, שהוא השכר בעוה"ז. וכיון שכונת קיום המצות הוא לשמו יתברך, אין עליו שום קיטרוג. כיון שאין כוונתו להנאת עצמו כלל. וכמו שאחז"ל "כל העוסק בתורה לשמה מזיקין בדילן ממנו". ולכן "לא אירא". ואמר "ה' מעוז חיי", ע"פ מה שפירשונו "ומל ה' אלוקין" וגו' "ובכל נפשך" וגו', שעיקר שאלת החיים ברה"ב וביוה"כ הוא לתכלית העבודה להשי"ת וקיום מצותיו. וזה הכוונה שכיון שימסור נפשו בכל לבבו ונפשו, אז יתן לו השי"ת החיות, כיון שכל כוונתו אינו אלא לשמו יתברך. וז"ש כיון ש"ה' מעוז חיי", שכל חיי אינו אלא בשביל שמו יתברך, ע"כ "ממי אפחד".

לא אירא כיכות האחרות

ובספר חסד לאברהם (רד"סק) כתב, אורי ישעי מעוז חיי, ר"ת אחי"ם. למה לא אירא ואפחד מימי הדין, מחמת שאני באחדות עם בני ישראל. כמבאר בזה"ק "בתוך עמי אנכי יושבת", דזו סוד ר"ה. וזה כונת הפסוק "שובה ישראל", לשון יחיד, - באחדות. ואח"כ "קחו עמכם דברים", שצריכים להתפלל בשביל כלל ישראל.

לא אפחד כי התורה היא חיי

ה' מעוז חיי: מפרש (שו"ת) דהתורה נקראת 'עוז', היא כל חיות, וממי אפחד. והיינו שבשביל שכל חיותה הוא מהתורה ממילא איני פוחד. ונעתיק לשון הקודש מספר זוה"ק המפרש פסוק זה על עוסקי התורה.

ובזה"ק (יח"ד רמב"ע א') "פתח ואמר לדוד ה' אורי וישעי

א. אולי כוונתו "אירא" מעוז חיי, ר"ת אחי"ם. ב. הביאור מהפירוש מתוק מדבש.

ממי אירא ה' מעוז חיי ממי אפחד, כמה חביבין אינון מלין דאורייתא כמה חביבים הם דברי תורה, כמה חביבין אינון דמשתדלי באורייתא קמי קב"ה וכמה חביבים הם העוסקים בתורה לפני הקב"ה, דכל מאן דאשתדל באורייתא לא דחיל מפגע דעלמא שכל מי שעוסק בתורה אינו מתיירא מפגעי העולם. נטיר הוא לעילא כי נשמת נשמתו בשמירה עליונה שלא תחטא, נטיר הוא לתתא ונשמר גם גופו למטה שלא יזוק, וז"ש ה' אורי וישעי לנשמתה ה' מעוז חיי לגופי. ולא עוד ולא רק שזוכה לשמירת עצמו, אלא דכפית לכל פגע עלמא ואחית לון לעומקא דתהומא רבא אלא שהוא קושר ומכניע לכל מזיקי העולם ומורידם לעומקי תהום הגדול, ובוה עושה שמירה לכל העולם. למדים אנו מדברי זוה"ק שכל הדבוק בתורת ה' זוכה לאורי וישעי לנשמתו ומעוז חיי לגופו. ונעתיק ג"כ לשון זוה"ק (במדבר קט"ז ע"א) המלהיב כל לב בקדושת התורה ודביקות בה'. דברים שאומר התנא ר' פנחס בן יאיר על דברי נכדו התנא ר' אלעזר. "פתח ואמר ה' אורי וישעי ממי אירא ה' מעוז חיי ממי אפחד ומפרש, ה' אורי וישעי, היינו כיון דבר נש איסתכל בנהורא דלעילא כיון שאדם מסתכל ומתבונן באור של מעלה שהוא התורה הקדושה, וקב"ה אנהיר עליה והקב"ה מאיר עליה שתורתו מצלחת וזוכה ללמוד תורה לשמה, לא דחיל מעלאין ותתאין אז אינו מתיירא לא מהמקטרגים העליונים ולא מאויבים התחתונים. כמה דאת אמר כמו שנאמר, ועליך יזרח ה' שממש אורו של הקב"ה מתנוצץ באדם כעין חכמת אדם תאיר פניו, והיינו, וכבודו עליך יראה על ידי עסק התורה והמצוות. וזה מה שכתב ה' אורי וישעי ממי אירא ומה שכתוב, ה' מעוז חיי ה' הוא מבצר, מעוז חיי בעולם החיים האמיתיים, והיינו, כיון דקב"ה אחיד ביה בבר נש כיון שהקב"ה אוחד בו באדם על ידי שנתדבק בו, לא מסתפי בהוא עלמא מכל מאריהו דדינין אינו מתיירא בעולם העליון מכל בעלי דינים התובעים דין על מעשיו, והיינו בעת הסתלקותו מן העולם, נשמתו מתדבקת בהשכינה, לכן אין בעלי הדינים יכולים להרע לו. ואמר רבי פנחס אוף אנא כהאי גוונא אף אני הוא כעין זה, כיון דאחידינא באבון ובך כיון שאני נאחו באבין שהוא חתני אשר תורתו מגינה עלי, ובכך שאתה נכדי אשר גם זכותך מועילה לי, לא אסתפינא בהאי עלמא ובעלמא אחרא לכן איני מתיירא משום שונא בעולם הזה ומשום מקטרג בעולם הבא". ע"כ דברי זוה"ק.

יעמדו על הברכה מצדיקי הרבים שהרימו תרומתם להוצאת הגיליון

Five decorative boxes containing names and addresses of donors: הר"ה ר' יואל וועבער שליט"א, הר"ה ר' יואל וועבער שליט"א, הר"ה ר' בנימין ווייס שליט"א, הר"ה ר' יעקב קליין שליט"א, הר"ה ר' שרגא גושליב שליט"א.

הגיליון נדפס בחסות דפוס שווה לברכה והצלחה בכל הענינים • רח' השלושה 30 ב"ב • 03-6579999